

Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?” – Geneza 3:9

Adam ar fi trebuit să-L caute pe Făcătorul lui. Ar fi trebuit să alerge prin grădină după Dumnezeu lui și să strige: „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, am păcătuit împotriva Ta. Unde ești Tu? Jos, la picioarele Tale cade creatura Ta și cere milă din mâinile Tale. Mărturisesc dreptatea Ta și cer mila Ta, dacă se poate arăta milă față de un păcătos ca mine.”

Dar în loc să facă acest lucru, Adam fuge de Dumnezeu. Păcătosul nu vine la Dumnezeu. Dumnezeu vine la el. Primul strigăt nu este: „Dumnezeu meu, unde ești Tu?”, ci primul strigăt este vocea harului: „Păcătosule, unde ești tu?” Dumnezeu vine la om; omul nu Îl caută pe Dumnezeu lui. Din zilele lui Adam până acum nu s-a găsit niciodată niciun singur caz în care păcătosul să-L caute mai întâi pe Dumnezeu lui. Dumnezeu trebuie să-l caute mai întâi. Oaia rătăcește de una singură, dar nu se întoarce niciodată la turma ei până când nu o caută Marele Păstor. Este uman să greșești, este divin să te pocăiești. Omul poate comite fărădelege, dar chiar și faptul de a recunoaște fărădelegea și de a simți vina ei este darul și harul lui Dumnezeu.

Întrebarea pe care Domnul i-o pune lui Adam poate fi folosită în cinci feluri diferite, căci în declarația Celui Divin este întotdeauna o mare adâncime. Dacă vorbele noastre dau un singur sens, este ceva; dar Domnul știe cum să vorbească astfel încât să ne învețe multe adevăruri în câteva cuvinte. Noi dăm puțin în mult; Dumnezeu dă mult în puțin.

I. Credem că întrebarea lui Dumnezeu a fost menită **să trezească** – „Adame, unde ești?” Păcatul tocește conștiința, droghează mintea, așa încât, după ce a păcătuit, omul nu mai este capabil să înțeleagă pericolul în care se află și se comportă ca și cum nu a păcătuit. Păcatul este o otrăvă care omoară conștiința fără durere, prin mortificare. Oamenii mor din cauza păcatului, așa cum mor de frig în Alpi – mor în somn; dorm, și dorm, și dorm, și dorm, și continuă să doarmă până când vine moartea și apoi se trezesc în iad în chinuri. Una dintre primele lucrări ale harului dintr-un om este să-l scoată din acest somn, să-l trezească din letargia lui, să-i deschidă ochii și să descopere pericolul în care se află. Una dintre primele acțiuni ale Medicului cel Bun este să pună sensibilitate în carnea noastră. Aceasta a devenit rece, moartă și mortificată; El pune viață în ea și apoi apare durerea; dar chiar această durere are un efect binefăcător asupra noastră.

Adam a devenit conștient într-o anumită măsură de starea în care îl adusesese păcatul lui, dar această întrebare a avut menirea să-l miște în adâncul duhului său, să-l trezească la o asemenea conștientizare a pericolului încât să se trudească să scape de mânia viitoare. „Adame, unde ești?” – uită-te la tine însuși acum, gol, străin de Dumnezeuul tău, temându-te de prezența Făcătorului tău, mizerabil, stricat. „Adame, unde ești?” – cu o inimă împietrită, cu o voință rebelă, căzută, căzută, căzută din starea ta înaltă. „Adame, unde ești?” Pierdut! Pierdut de Dumnezeuul tău, pierdut de fericire, pierdut de pace, pierdut în timp, pierdut în eternitate. Păcătosule, „unde ești?”

„UNDE EȘTI?” Viața ta este fragilă; nimic nu poate fi mai firav. Un fir dintr-o pânză de păianjen este un cablu în comparație cu firul vieții tale. Visele sunt o construcție solidă pe lângă viața ta a cărei structură e ca un balon de săpun. Acum ești aici, și-acum nu mai ești. Astăzi stai aici; o săptămână mai târziu poți fi pierdut în altă lume. Oh, unde ești, omule? Neiertat, și totuși, un om pe moarte! Condamnat, și totuși, mergând nepăsător către distrugere!

Dacă ne temem că averile noastre personale sunt câtuși de puțin în pericol, avem nopți neliniștite și zile grele; dar oh, sufletele noastre – sărmănele, sărmănele noastre suflete – ne jucăm cu ele de parcă ar fi niște piese fără valoare, sau niște cioburi de farfurie pe care le ia un copil de pe stradă și-apoi le aruncă! Păcătosule! Este sufletul tău o tinichea atât de neînsemnată încât să-ți permiți să-l pierzi, pentru că nu vrei să te trezești din somn și să-ți întrerupi visele plăcute? Oh, dacă

inima unui frate de-al tău poate să-ți miște inima și dacă vocea unui frate de-al tău poate să-ți deschidă ochii adormiți, atunci îți spun: „Oh, tu cel ce dormi, ce te doare? Scoală-te și cheamă-L pe Dumnezeuul tău! Trezește-te! De ce dormi? Trezește-te și răspunde întrebării: «Unde ești?» – Pierdut, ruinat și stricat! Oh, păcătosule, unde ești?”

II. Întrebarea era menită **să convingă de păcat**, și să conducă la o mărturisire. Dacă inima lui Adam era într-o stare bună, el ar fi făcut o mărturisire deplină a stării lui păcătoase. „Unde ești?” Haideți să auzim glasul lui Dumnezeu spunându-ne acest lucru nouă, dacă astăzi suntem fără Dumnezeu și fără Hristos. „Unde ești, Adame? Te-am făcut după chipul meu, te-am făcut cu puțin mai prejos decât îngerii; ți-am dat stăpânire peste lucrarea mâinilor mele; ți-am pus toate lucrurile la picioare – pasărea din văzduh, și peștele din mare, și tot ceea ce este în adâncul mării. Ți-am dat toată această grădină a desfătărilor ca să fie casa ta. Te-am onorat cu prezența Mea, M-am gândit la bunăstarea ta, am anticipat toate dorințele tale. Luna nu ți-a făcut niciun rău pe timpul nopții, soarele nu te-a ars în timpul zilei. Am potolit vânturile pentru tine; am îmbrăcat pomii cu fructe pentru hrana ta. Am făcut ca toate lucrurile să slujească fericirii tale. Unde ești? Nu ți-am cerut decât un lucru mic: să nu atingi un pom pe care l-am păstrat pentru Mine. Unde ești? Ești un tâlhar, un rebel, un trădător? Ai păcătuțit? Oh, Adame, unde ești?”

Și acum, păcătosule, ascultă-mă: „unde ești?” Multora dintre voi Domnul ar putea să le spună: „Ți-am dat o mamă evlavioasă care a plâns pentru tine în copilăria ta; ți-am dat un tată sfânt care a tânjit după convertirea ta; ți-am dat darul Providenței – nu ai dus lipsă de hrană niciodată. Te-am îmbrăcat. Te-am pus într-o poziție confortabilă în viață. Te-am ridicat de pe patul de boală. Am trecut cu vederea zeci de mii de nebunii de-ale tale. Îndurările Mele au curs către tine ca un râu. Ți-am deschis ochii dimineața ca să te uiți la bunătatea Mea; și până la ultima clipă din noapte am fost ajutorul tău, și am tras perdeaua peste capul tău lipsit de apărare. Te-am acoperit cu penele Mele, ai fost ocrotit sub aripile Mele, și acum, unde ești? Nu ai uitat tu poruncile Mele, nu ai urât tu Persoana Mea, nu ai călcat tu legile Mele, nu L-ai respins tu pe Fiul Meu? Nu ești tu și până astăzi un necredincios, mulțumit mai degrabă să te încrezi în faptele tale, decât să primești neprihănirea desăvârșită a Fiului Meu preaiubit, Mântuitorul lumii? Ce ai făcut pentru Acela care a făcut atât de mult pentru tine? Unde ești? Nu ești tu astăzi în tabăra vrăjmașului Meu? Nu ești tu de partea lui Satan, sfidându-Mă, ridicându-ți brațul firav al rebeliunii tale împotriva Domnului care te-a făcut și care îți păstrează suflarea în nări – în a cărui mână este viața ta și toate căile tale? Păcătosule, unde ești? După toată bunătatea lui Dumnezeu – tu încă ești un păcătos!”

III. Al treilea mod în care putem privi această întrebare: Domnul Dumnezeu l-a chemat pe Adam și i-a spus: „Unde ești?” Putem privi acest text ca fiind **glasul lui Dumnezeu plângând starea pierdută a omului**.

Este ca și cum Dumnezeu a rostit cuvintele profetului: „Cum să te dau? Cum să te distrug în întregime? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Unde ești, bietul Meu Adam? Ai vorbit cu Mine, dar acum fugi de Mine. Odată ai fost fericit, cum ești acum? Gol, și sărac, și mizerabil. Odată purtai chipul Meu glorios, binecuvântat, dar acum unde ești? Bietule Adame, unde ești?”

Este vreun suflet care a fost mișcat de prima parte a textului? Te simți pierdut, și îți dai seama că această pierzare este rezultatul propriei tale nebunii voite? Plângi pentru tine? Ah, atunci și Dumnezeu plânge pentru tine. El îți spune ție, celui care plânge pentru păcatul tău: „Ah, biet copil, ce durere ai suferit din cauza propriei tale nebunii voite!” Inima unui tată este mișcată; El tânjește să-l strângă pe Efraimul Său la sânul Lui. Să nu crezi, păcătosule, că Dumnezeu are o inimă de piatră. Tu ai o inimă de piatră, nu Dumnezeu. Să nu crezi că El este insensibil; tu ești insensibil – El nu este.

Suflete, nu-l lăsa pe Satan să te înșele spunându-ți că Dumnezeu este dur, nemilos și nedispus să ierte! Pune-L la încercare! Așa cum ești – negru, murdar, autocondamnat; și dacă ai nevoie de ceva care să te determine să-L pui la încercare, ascultă din nou strigătul plângător al Domnului, în timp ce răsună printre pomii din Eden: „Adame, creatura Mea, unde ești?”

IV. Dar acum trebuie să mă întorc la al patrulea mod în care, fără nicio îndoială, trebuie privit acest verset. Este un glas care trezește, o voce care convinge, o voce care plânge; dar, în al patrulea rând, este **un glas care caută**.

„Adame, unde ești?” Am venit să te găsesc oriunde ai fi. Te voi căuta până când ochii Mei îndurători te vor vedea. Voi merge pe urmele tale până când mâna milei Mele te va apuca; și voi continua să te țin până când te voi aduce la Mine Însuși și te voi reconcilia cu inima Mea.

Dacă ai fost capabil să mă urmărești în cele trei părți ale discursului, pot să-ți vorbesc cu încredere. Voi, cei care sunteți pierduți, păcătoși în drum spre pierzare, ascultați glasul lui Dumnezeu, căci vouă vă vorbește: „Unde ești?” Căci am venit să te caut. „Doamne, sunt într-o asemenea stare încât nu pot să fac nimic pentru mine.” „Atunci am venit să te caut și să fac totul pentru tine.” „Doamne, sunt într-o asemenea stare încât Legea mă amenință și dreptatea se încruntă la mine.” „Eu am venit să răspund amenințărilor legii și să port toată mânia dreptății.” „Oh, dar eu am păcătuit atât de mult încât nu mai am nicio speranță.” „Da, dar Eu am venit să dau speranță păcătoșilor lipsiți de speranță.” „Vai, dar eu merit să fiu pierdut.” „Da, dar Eu am venit să preamăresc Legea și să o fac demnă de cinste, să îți dau merite în Persoana lui Hristos, și apoi să-ți dau îndurarea Mea din pricina meritelor Lui.” Nu există niciun păcătos care să fie conștient de starea lui pierdută și, în același timp, să fie într-o poziție din care să nu poată fi scos. Să vină cei mai răi dintre cei răi, cei mai stricați dintre toți stricații; să vină toți aceia care au luat note mari în sinagoga diavolului și au devenit maestri ai nelegiurii; dacă ei privesc cu ochi înlăcrimați numai la rănilor Celui care Și-a vărsat sângele pentru păcătoși, El poate să i mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El.

V. În ultimul rând, știm sigur că acest text poate fi folosit și trebuie folosit într-un alt sens. Pentru aceia care resping acest text ca fiind un glas de deșteptare și convingere, pentru aceia care disprețuiesc glasul îndurării care plânge după ei sau vocea bunătății care îi caută, acest text îi întâmpină în alt mod; este **vocea dreptății care îi somează**.

Adam a fugit, dar el trebuie să vină înaintea lui Dumnezeu la judecata Lui. „Unde ești, Adame? Vino încoace, omule, vino încoace; Eu trebuie să te judec, păcatul nu poate scăpa nepedepsit. Vino, și ia-ți și soția vinovată cu tine; vino încoace; trebuie să-ți pun niște întrebări; trebuie să aud argumentele tale și, de vreme ce ele vor fi goale și zadarnice, trebuie să îți rostesc sentința.” Căci chiar dacă a fost multă milă în această întrebare, a fost de asemenea și multă severitate. „Adame, Adame, unde ești? Vino încoace să fii judecat.”

Astăzi nu auzi acest strigăt; este amânat cu îndurare. Dar îl vei auzi curând; îl vei auzi pentru prima dată ca bubuitul tunetului când începe furtuna, când boala te pune la pat, și moartea se uită la tine prin ochii ei osoși și te atinge cu mâna ei înfricoșătoare spunându-ți: „Pregătește-te să te întâlnești cu Dumnezeuul tău.” Poate că astăzi dai la o parte întrebarea aceasta, dar va trebui să o înfrunți atunci când Dumnezeu Însuși va veni într-un contact mai apropiat cu natura ta, mult mai apropiat decât este astăzi. Te vei lupta cu durerile bolii sau ale neputinței, dar atunci va fi o durere mai groaznică decât acestea. Va trebui să privești moartea; dar moartea nu va fi cea mai îngrozitoare dintre toate spaimile tale, fiindcă dincolo de moarte vei vedea judecata și blestemul. Atunci vei auzi, când în cameră este liniște și vocea soției și a copilului sunt reduse la tăcere; când vei auzi numai ceasul cum bate, vei auzi zgomotul pașilor lui Dumnezeu venind la tine în seara

vieții tale și spunându-ți: „Unde ești? Acum trebuie să te întâlnești cu Mine. Încinge-ți coapsele! Nu mai este nicio invitație a milei pentru tine; ziua îndurării a trecut pentru tine. Acum Mă vei întâlni față în față.” „Unde ești?”

Poți să te mai lauzi și să te fălești acum când nervii tăi au devenit drumuri pe care călătoresc picioarele încinse ale durerii și când tăria ta s-a dus și a dispărut, și ești ca o lumânare gata să se stingă? Unde sunt înjurăturile tale acum? Unde sunt acum veselia ta și glumele tale? Unde ești acum? Poți să te frământați și să te tot întorci; dar nu vei putea să scapi de întrebare; vei încerca să te uiți înapoi la viața aceasta, dar vei fi forțat să te uiți la viața sau la moartea dinaintea ta; și Domnul va continua să șoptească în urechile tale: „Unde ești?”

Atunci va veni ultima bătălie, când omul tare va fi îngenuncheat, când ochiul strălucitor și sclipitor va fi acoperit de ceață și limba se va lipi de cerul gurii, iar mâna va sta întinsă pe pat lipsită de putere, iar picioarele nu vor mai fi capabile să-ți poarte trupul; când pulsul se va opri, când sudoarea rece și umedă a morții va curge pe sprâncene; și în acele ultime clipe încă se va auzi acea voce înfiorătoare ridicându-se odată cu furtuna, până când ajunge la forța deplină a vijeliei înfiorătoare – „Unde ești?” În Iordan, fără Dumnezeu; apropiindu-te de mormânt fără speranță, murind, dar fără Hristos care să te ajute; intrând în eternitate, dar fără nădejdea mântuirii veșnice.

Totul a trecut; ultimele chinuri au trecut, și firul care lega duhul de trup este tăiat și ajungi în altă lume. Dar întrebarea te urmează – „Unde ești?” Duhul tău este acum trezit; nu mai doarme; este eliberat de trupul greoi care îl ținea posac, nepăsător, prost, mort. Acum aude glasul, cu adevărat, și face ca duhul să tresară din nou și din nou, fiindcă sufletul este adus înaintea lui Dumnezeu. „Unde ești?” „Unde ești?”, strigă conștiința trezită. Și Dumnezeu îi răspunde: „Depărtează-te, blestemat!” Duhul se îndepărtează de Dumnezeu nu să se ascundă printre copacii din grădină, ci să se scufunde în valurile agoniei.

Și acum, au trecut mulți ani de atunci și trupul – chiar dacă sufletul a fost viu și a suferit – a dormit în mormânt și viermii l-au devorat. Dar ascultă! Ziua judecății, ziua tunetului a sosit; sunetul înfiorător al trâmbiței este mai presus de toate bubuiturile tunetelor; și după trâmbiță se aude glasul: „Treziti-vă, morților, și veniți la judecată!” În mijlocul acestui tumult înfiorător se aude strigătul: „Unde ești?” Mesagerul angelic a găsit trupul tău, și trupul tău iese din mormânt, de sub iarba verde. Tresare ca răspuns la întrebarea „Unde ești?” și, spre groaza lui, duhul său înfiorător se întoarce; sufletul lui care a suferit mult se întoarce în trupul înviat și amândoi, camarazi de păcat, sunt acum tovarăși de judecată. Strigătul răsună cu putere și aceeași ureche care mă ascultă pe mine acum, îl va auzi atunci spunând – „Unde ești?”

Apoi la marele tron alb, toți ochii care se uită acum la mine Îl vor vedea; și apoi, va începe judecata înfiorătoare – și inima care acum rămâne nemișcată va tremura atunci. Atunci va veni judecata ta personală; și, oh! păcătosule, păcătosule, nu sunt capabil să descriu spaima pe care o vei avea. Nu pot să îți dau nici cea mai slabă imagine a aceluia sunet de moarte și a morții duhului tău nemuritor când vei auzi: „Am fost flămând și nu Mi-ai dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ai dat să beau; atunci când nu ai făcut aceste lucruri unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ai făcut; și tu vei merge în pedeapsa veșnică, dar cei neprihăniți în viața veșnică.”

„Oh, pământule! Pământule! Pământule! Ascultă cuvântul Domnului.” Mă rog ca fiecare dintre voi să auziți pentru voi înșivă. Nu ți-am vorbit despre visuri. Tu știi că sunt realități; și dacă nu știi acum, vei ști curând. Te implor prin sângele Celui care a murit pentru păcătoși – și ce argument mai puternic aș putea folosi – gândește-te la această întrebare: „Unde ești?” Fie ca Dumnezeu să-ți arate unde ești. Ascultă glasul plângător al lui Dumnezeu în timp ce plânge cu milă pentru tine.

Caută fața Lui, căci El te caută pe tine; și atunci nu va mai trebui să te înfiori când îl vei auzi la sfârșit spunând: „Unde ești?”, ci vei fi capabil să spui: „Sunt aici, eu și copiii pe care mi i-ai dat. Ne-am spălat hainele și le-am albit în sângele Mielului; și, Tată, aici suntem, nădăjduind să locuim în prezența Ta pentru totdeauna.”

Oh, dacă aș putea să stăruie de voi așa cum un om stăruie pentru viața lui! Oh, dacă aceste buze de pământ ar fi buze de foc și dacă această limbă nu ar mai fi de carne, ci un cărbune aprins, luat cu cleștele de pe altar! Oh! de-aș avea cuvinte care să ajungă în sufletele voastre și să ardă! Oh, păcătosule, păcătosule, de ce vrei să mori? De ce vrei să mori? Omule, eternitatea este un lucru înfricoșător și să te întâlnești cu un Dumnezeu mânios este înspăimântător; și ce limbă ar putea descrie groaza de a fi judecat și condamnat? Scapă-ți viața; nu te uita înapoi; nu sta în câmpie; scapă la Muntele Calvarului ca să nu fii mistuit. „Crede în Domnul Isus Hristos”; încrede-te în El cu sufletul tău; încrede-te în El cu sufletul tău chiar acum, „și vei fi mântuit.”